

Kiábrándító az ellenzéki katyvasz

2018 március 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

> Nem jelent valós alternatívát a kormányzásra alkalmatlan emberek gyülekezete.

Vegyük sorra, kikb?l is áll össze az az ellenzéki csapat, amely itt ágál nap mint nap a szemünk el?tt! Bokros Lajostól alighanem végképp el kell búcsúznunk (kicsit hiányozni fog, olyan jót lehetett rajta nevetni), Fodor Gábornak (irgalom atyja, ne hagyj el!) el kell mennie dolgozni, a személyiségzavarait Gregory G Ras m?vésznév (édes istenem, m?vésznév!) alatt mutogató ligetvéd? is elsüllyedt már, szegény Pukli István ki tudja, hol jár, Pityinger László (Dopeman) sem rugdos már szoborfejeket és nem költi át trágárra a Himnuszt – szóval ?ket hagyjuk, a többi nímanddal együtt.

Így is több marad, mint ami egészséges.

Kivel kezdjük? Nem, nem a Kétfarkú Kutya párt csirkéjével, jobb javaslatunk van, éppolyan kínosan humortalan, de legalább emberszer?.

Kezdjük az elpusztíthatatlan médiafigurával, a baloldal mázsás keresztjével, Gyurcsány Ferenccel, aki egyszer, 2004. augusztus 25-én, egy viharos kongresszuson elbolondította a szocialistákat, és akik ezért a következ? negyven évet a pusztában bolyongva töltik majd (jó hír a számukra, hogy tizennégy letelt, már csak huszonhat van hátra).

> Gyurcsány, hogy id?szer?ek legyünk, a húsvéti tojás a magyar politikában: kívül színes, belül üres.

Gyors esz?, jó beszéd?, tökéletesen elv nélküli ember, a hatalom morfinistája, akinek nyolc éve, a 2009. április 14-i bukása óta egyetlen célja van: visszaszerezni a f?hatalmat, egyúttal megbüntetni a szocialistákat azért, amiért kilenc éve kirúgták. A büntetés ügyében kétségtelenül nyerésre áll.

Folytassuk Vona Gáborral. ? a hazai politikában az el?adásba keveredett díszletmunkás. Áll az erdélyi kisváros f?terén, a körülötte állók válogatott gorombaságokat vagdosnak a fejéhez (a disznóólamat se!), ? meg csak áll és néz, az ember már majdnem megsajnálja.

> Ismerik azt a feszeng?, kínos érzést, amikor egy csúnya lány benevez a helyi szépségversenyre? Amikor egy tök tehetségtelen fiatalember odaáll szavalni? Amikor valaki az önismeret teljes hiányával elkezdi produkálni magát? Éppen így érzünk Vonával is, feszengünk a széken, mi röstelljük magunkat helyette, valaki szóljon már neki, hogy ne er?ltesse ezt a dolgot.

A szocialisták? Nehéz ügy. Nincs kit kipécézni közülük, együtt reménytelenek. Valami delej m?ködhet ebben a pártban. Adva van egy csomó írni-olvasni tudó ember, együtt mégis egy rakás szerencsétlenség. Horn Gyula, a dörzsölt politikai róka még kihozott bel?lük valami kormányzásfélét, azóta viszont cs?d hátán cs?d. A magyar történelemben nincs még egy párt, amelyik olyan biztos kézzel választaná ki a saját alkalmatlan vezet?it, mint a magyar szocialisták.

A tisztelt olvasó bizonyára ismeri az ulti nev? kártyajátékot, aminek az a különleges tulajdonsága, hogy minden ütés elveszítése is cél lehet – az ilyen játékot betlinek hívják. Ha egyszer úgy hozza a történelem, hogy valami világméret? ultiversenyre kell csapatot válogatnunk, nem kell sokat töprengenünk: az MSZP vezet?sége a leger?sebb ellenféllel szemben is biztos kézzel hozza majd a betlit.

Az LMP-t régen Schiffer Andrásnak hívták, ma Szél Bernadett a neve, ridiküljében Hadházy Ákossal. Az LMP régen zöldpárt volt, ma színtelen és szagtalan, az egyetlen zöldség benne, hogy bezáratná az atomer?m?vet. Szóval Szél Bernadett, egyedül hetedhét világ ellen, jó nagy kabátban. A minap már – vakok közt király a félszem? – majdnem középpártot csinált a csapatából, mára azonban visszatöppedt a parlamenti küszöbhöz.

Az ember szíve néha megesik rajta, annyit ütik-vágják a ballib megmondóemberek, de majd ? is megérti, hogy hiába hadarja a magáét, a végén be kell állni a sorba (bacio la mano, csókolom a kezét, keresztapa), vagy lehet menni a süllyeszt?be. Igaz, a sorba beállásból is csak süllyeszt? lesz, egy kicsit kés?bb.

Itt van még az olimpiagyilkos, arrogáns kis senkik pártja, a Momentum, élükön Fekete-Gy?r Andrással, akinél

nagykép?bb hólyagot az elmúlt három évtizedben még nem termelt ki a magyar politika – pedig van még egy-két versenyz?. Az óvodában egészen biztosan agresszív kismalac volt a jele, a kismalac azóta megn?tt. Persze tudjuk, minden kamaszban feltámad a gondolat, hogy majd ? megmutatja, majd ? rendet tesz a világban, eldönti a nagy kérdéseket – csakhogy a legtöbb ember húszéves korára kinövi ezt a szerepzavart.

> Fekete-Gy?r nem n?tte ki, úgy maradt, ? fújja a passzátszelet, akkora mellényt hord, amekkora még Donald Trumpon is lötyögne.

? az a típus, aki a bukás után is ilyen marad – de ez legyen majd a pszichológusának a gondja.

Van még egy pártelnök, akit megpillantva nem tudja eldönteni a szemlél?, sírjon-e vagy nevessen – igen, ? Juhász Péter, a szájában fütyül?vel, a lelkében mindenféle dúlt indulatokkal, az egész világgal, benne a családtagjaival is dulakodó füvesember. A közéletben gyakori az ismert viccbéli kisegér, aki az elefánttal átkelvén a vashídon, odaszól hatalmas barátjához: hallod, hogy dübörgünk? Juhász Péter azonban nem ilyen kisegér, ? egyedül is hallja a maga keltette dübörgést. ? egyedül.

És aztán ott van Karácsony Gergely, akit tévedésb?l politikusnak néztek, pedig csak egy nagyra n?tt rendes vidéki fiú volt, aki valamikor véletlenül beesett egy politikusok által rendezett házibuliba, mindenki azt hitte, hogy a másiknak a barátja, így aztán mindenki szóba állt vele, és a végén ? maradt ott utoljára.

Karácsonynak régen voltak elvféléi (az egyik úgy hangzott, hogy a szocikat még a Fidesznél is jobban utálja), de a hosszúra nyúlt buliban elvesztette ?ket, már nem is emlékszik rá, milyenek voltak. Rendes vidéki fiúk még nagy pénzért is csak az orrukat befogva lépnek közös színpadra Gyurcsánnyal, Karácsonynak azonban már nem kell befognia az orrát, erkölcsi orra ugyanis már nincs neki, felmondja az egyre agresszívabb szövegeket, de valójában nagy, rózsaszín álombuborékban telnek a napjai, arról álmodik, hogy ? lesz a miniszterelnök, és mindennap annyi süteményt ehet, amennyit csak akar.

És hát mit tegyünk, ? is itt van, a kétfarkú pojáca, ? is versenybe szállt. Viccpárt mostanában sok van szerte Európában, keletje van a közéleti ökörködésnek, de azoknak mind van egy közös tulajdonságuk: viccesek. Némelyek ráadásul csípnek is, a humor eszközével segítenek helyükre tenni a dolgokat. Ez a mi pojácánk viszont szomorúan, er?lköd?en humortalan, az összes haverjával együtt. B?neink számosak, de ezt azért nem érdemeltük.

Kik vannak még? Ó, hosszú az alvezérek sora is, tarka társaság. Mindnyájunk kedvence, Szanyi kapitány, aki borközi állapotban olyan vicceseket tud mondani (mennyivel jobb lenne kétfarkúnak!), Kunhalmi kisasszony, a nemzet kacagó gerléje, a huszonhárommillió román Kovács Laci bácsija, az örökzöld Lendvai Ildikó néni, a törzs?rmesteres mosolyú Vadai Ágnes, Niedermüller Péter, aki akkor is idegesít?, amikor alszik. Súlyos jobbikosok, akik egy id?re a hátsó szobába zárták náci eszméiket, karrierista jobbikosok, akik bármit megvesznek és eladnak, ha haszon van rajta, törtet? ifjú szocialisták és elaggott kommunisták, a DK borzasztó tagsága és borzasztó vezet?i.

Az egész felett pedig, mint egy súlyos, fekete felh?, ott lebeg Simicska Lajos hózentrógeres szelleme.

Most komolyan? ?ket?

Bencsik Gábor - www.magyaridok.hu

A szerz? újságíró

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló